

חוץ ממני

14

תקציר: נועה, מחונכת כיתה ז', רווקה עדיין. אל נועה מגיעות שיחות טלפון מאישה בשם אלישבע. השיחות קצרות בנות מילים בודדות. נועה מסתירה את הקשר הזה מהוריה.

את יחידת הדיור שלהם שכר זוג תמוה. בלילה אחד הם נעלמו והמשטרה מחפשת אחריהם. כעת מתברר לנועה ולהוריה כי האישה הצעירה והתמוהה (שרה) הגיעה לדירתם אחרי שתינוקת שטיפלה בה נפטרה בשעת השמירה שלה.

המטפלת - שרה - נעלמה בעת מאבק הפרמדיקים על חיי התינוקת ומשפחתה של נועה מתבקשת לעזור בחיפושים אחריה.

נועה נמצאת כעת אצל אילנה, פסיכותרפיסטית המטפלת בתלמידתה כאשר היא מקבלת סידרת שיחות טלפון ממספר חסוי.

“את בטוחה שאת לא רוצה לענות?!” אילנה עוקבת אחרי האישינים שלי הבורחים אל הצג המהבהב.

“לא. תודה” אני הופכת את המכשיר על השולחן, מכריחה את העיניים שלי להתמקד בה. היא ממשיכה בדיוק מהמקום בו נעצרה ואני מתפלאת מכוח הריכוז שלה, כי זה שלי מפוזר בראש, מתגלגל ללא יכולת שליטה.

ואם זו אלישבע. לא מתאים לה לטרטר ככה. אלא אם כן יש... בשורות טובות.

אולי יש בשורות טובות, הראש שלי הסתחרר ומשהו בלב מרצד עם הפלאפון הרוטט על השולחן הקטנטן. זו אולי השיחה השתים עשרה, השולחן לא פוסק מלקוד, אוחוז כבר ב'מצווה טאנץ'.

“חושבת שכדאי שתצאי לשיחה...” אילנה מחליפה טון לכזה חסר סבלנות והוא מעורר אותי.

לוקחת את המכשיר מהשולחן ויוצאת מהדלת בה נכנסתי קודם. לא מרימה בפרוזדור הקטן, צועדת איתו עד לדלת הכניסה ורק מתחת לעץ משחררת את הקו בלחצן ירוק.

“הלו!”

“נועה, זו אני...” שלוש מילים מהירות, רדופות, אחוזות אמביציית טירוף מחליפות את הקול שציפיתי לשמוע.

“כן.” אני משחררת בשקט, ומחפשת בתוכי את הרגשות שהלכו והשאירו אותי יבשה כל כך.

איך אני צריכה לדבר איתה עכשיו. את מי לגייס אליי, זו חברה שלי, והיא במצוקה.

אבל אין ללב שלי תשובות להציע ולכן אני מנהלת את השיחה הזו בטון שלא הכרתי עד ליום הזה במנעד הקול שלי. וכל מה שמופק ממני בשיחה הזו עם שרה, זה קרירות.

שרה מספרת:

חם כאן בנתיבות, חם לי אימה. והדירונת הזו שתלה עליה שלט “להשכרה”, לא גילתה מבחוץ עד כמה היא דוחה.

כבר ארבע שעות של טביעה בריח אקונומיקה, ועדיין גוון ירוק הולם את האמבטיה.

נפתלי חזר מהמכולת הקטנה עם מה שביקשתי. כפפות, פנטסטיק וספוג הפלא. אה... הוא הוסיף גם

לחם לרשימה וטחינה גולמית.

“כל החפצים אצלם”, הוא אומר לי, ומתכוון לשני החברים שלו שנכנסו אל הבניין הקודם שלנו בירושלים.

“איך הם עשו את זה?” אני יושבת בתוך האמבטיה, עדיין עם הבגדים בהם נסנו. וטיפות טיפות הופכות אותם למדוגמים בגוון בז' מכוער.

“עזבי אותם!” הוא פותח את הברזלית של הלחם. “מטורפים!”

“איך הדברים יגיעו אלינו? אני חייבת לדעת שלא לקחו לנו כלום.” רטיבות עוטפת אות החצאית שלי ומחלחלת אליי.

“שרה, אני מבקש ממך. אל תבקשי שהם יביאו את זה לכאן. זה מסכן אותנו!”

יוצאת מהאמבטיה, ומים נוטפים ממני, יוצרים שביל בדרך אל הדלת. אני מסתכלת עליו, שופך מעט טחינה אל הלחם כי אין לו כאן סכין או מזלג, וגם לא כפית.

“אני צריכה את הדברים שלי!” התוקפנות בקול שלי כבר בת שבועיים והיא עדיין מבהילה אותי. אבל מחזיקה אותי גם.

אין לי בגדים להחלפה ואני יוצאת מהדלת לחפש מישהו לבקש ממנו פלאפון.

לפי איך שאנשים מסתכלים עליי כשאני מבקשת מהם, אני מבינה שאני נראית גרועה. הבהלה שלהם לא קשורה לזה שזו אני. זהו אזור חרדי שמור בנתיבות ולאף אחד כאן הפנים שלי לא אומרות כלום.

“סליחה!” אני עוצרת בחורונת מתוקה עם תלתלים מתוחים לקוקו באמצע נאום לפלאפון שלה. “נתקעתי באמצע נקיונות, אני צריכה להוציא שיחה.”

מכירה את המספר בעל פה ומחייגת מיד כשהיא מגישה לי.

אני מדברת בשקט, והיא מחכה יפה בצד. הדברים יגיעו לכאן היום. ארוזים בקרטון ענק של מקרר, נורמלי לגמרי שדיירים חדשים הזמינו מקרר חדש. נכון שהדירה הזו מרוהטת. אבל נניח שהמקרר עובד זוועה. האמת, יש מצב. עוד לא בדקתי.

נפתלי יכול להיות רגוע. תוך כמה ימים החיפושים אחריו מסתיימים וחוזרים לחיים חדשים. אפצה אותו אז על בהלות המגורים האלה. ונחיה לנו בדירה אחת כל החיים שלנו בלי לעבור יותר.

אחר כך, כשהקרטון כבר שרוע וקרוע במרכז הבית המיושן, עברתי על החפצים שלנו ולכל אחד מצאתי מקום מוגדר וברור במעונו הזמני.

לא יכולה לסבול שדברים מתגלגלים לי, מרגישה שאני צריכה את הדברים שלי הכי לידי.

הקרטון היה מרוקן לחלוטין, והבנתי ששני דברים חסרים לי.

כרטיס צילום ו...עוד כרטיס צילום.

אין מצב שהכרטיסים שלי לא אצלי. אין. הכל חייב להיות. כאן.

רוצה לשלוח את בעלי העייף להתקשר אליהם, אבל הוא לא מביט בי כשאני מבקשת ואומר: “הם אמרו שהבית ריק לגמרי, הם עברו כמו שואב אבק.”

איפה הם?! הכל דפק בי פנימה. אני צריכה אותם. עכשיו. פה.

“שילכו לבדוק שוב!” אני עומדת מול נפתלי, דורשת ומתחננת יחד בשילוב מוזר.

“תבקשי מהם.” הוא מחפש איפה הנחתי את הפיג'מה שלו. רוצה להתפטר כבר מהבגדים שנמצאים עליו יומיים שלמים ברצף. מסלק אותי עם היד אל הרחוב.

“זה מקופל יפה על המיטה שלך”, אני אומרת ונסה אל מחוץ לבית. מודעת לטמטום בו אני פועלת ביציאה החוצה. אבל מפלצת חזקה ממני יושבת על הכתף שלי וצועקת לי מה לעשות.

הפעם אישה מתוקה במטפחת מוגבהת מגישה לי פלאפון. נראית בת גילי רק במראה החיצוני. שההבעה שלה כל כך תמימה. למדתי לזהות את הטובים האלה ברגע. היא מזכרה לי את נועה.

וככה בתוך כך הבלגן היא פתאום קפצה לי לראש. נועה.

נערת החלומות שחיה לה חיי תענוגות פשוטים ובטוחה שלכל העולם סביבה טוב כמוה. יש בה משהו שלא מאמין לרע, שלא מוכן להשלים עם זה שהוא קיים.

בשיחה עם ההם שהביאו את ה'מקרר' יש רק הסבר למה לא כדאי לי שהם יגיעו לשם שוב.

“את מבינה שיש שמירה הדוקה על הבניין, העלוקות הכחולות מסתובבות למטה כל הזמן, וכשלא רואים אותם הם כנראה נמצאים שם בלבוש אזרחי.”

“אז איך נכנסתם?” אני מותחת את סבלנותה של הנחמדה עם הפלאפון.

“היינו שתי נשים תמימות שבאות לקחת את הילדים שלהם מהגן בקומה שלישית, הגענו באחת בצהריים כשהורים עולים ויורדים ועשינו זאת בכמה נגלות. כל פעם לבושים שונה, ויצאנו עם עגלת שכיבה מלאה בפנים בחפצים.”

השיחה מסתיימת ואני מסמנת לנחמדונה: “אפשר עוד אחת קצרה ממש?”

לא מחכה לתשובה שלה, מוציאה למול עיניה הנדהמות את הפלאפון שלי מהכיס של הקרדיגן ואומרת לה: “זה בלי סים”. מחפשת שם את מספר הפלאפון של נועה. לפני שאני משוחחת איתה, אני מטפלת במהירות בהגדרות הפלאפון, הופכת את השיחות היוצאות לחסויות, שלא יהיה לנועה לאן לחזור לתחקר.

ומחייגת. היא לא עונה לי 12 פעמים. והסבלנות של הגברת פקעה לחלוטין. היא מסתובבת קצת סביבי, מסתכלת עלי במבטים משמעותיים, מה שנקרא. אבל אני אשיג עכשיו את נועה ויהי מה.

בפעם השלוש עשרה היא עונה לי. ואנו משוחחות שלושים ושתיים שניות.

חוזרת הביתה ושומעת את הקול של בעלי מלמעלה. עומדת ומקשיבה בלי לזוז. עם מי הוא מדבר?!

הוא מבקש פלאפון מאחד השכנים. הרי את הסים שלי ושלו הטמנתי בחולה של חיפה ביום הארור ההוא.

הוא מבקש פלאפון משכנים?!

אני רצה את המדרגות ונעצרת מולו. “למי אתה רוצה להתקשר?” הדלת של השכנים פתוחה עדיין, ואשה עייפה עומדת בה עירנית.

“אין לי כח...” הוא ממלמל בשקט. “זהו. אני מחייג למשטרה...”